OCH HANS ÖDE

Lärorika taflor för små barn.

STOCKHOLM
Tryckt hos Joh. Beckman, 1863.
På L.J. Hiertas förlag.

ODYGDSMAKAREN.

Det var en pojk, en liten en,
Som hette Calle Rask
Han gjorde ständigt andra mehn
Och derför fick han dask.
På upptåg lekte jemt hans håg,
Allt medan han i lindan låg.
Han kunde rifvas med sin lilla hand
Och då han fått sin första tand
Han bet sin amma Frederika
Så att hon måste skrika.

CALLE SPELAR BJÖRN.

Vår Calle ville spela björn:
Han ställde sig uti ett hörn,
Bak’ dörren eller klockan
Och räckte fram sitt långa tryne
Och brummade som björnen gör,
Så att hans lilla syster Euphrosyne
I skrämseln släppte dockan;
Det rådde hon ej för:
Hon var så rädder, stackars liten,
Att bli biten!

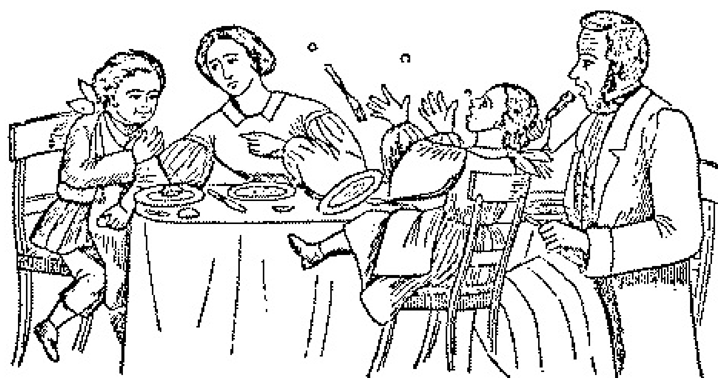

CALLE SMÖRJER SIG MED KÖRSBÄR.

En afton han leker i trädgår'n vid brunnen
Och plockar sig körsbär och smörjer kring munnen;
Der står han så mosande röder
Och ropar på mor och på bröder:
"O! kommen! jag blöder, jag blöder!"
Och mamma'n hon springer förskräckt
Till Calle:
"Har halsen han knäckt?
"Eller fallit och spräckt
"Sin skalle?"
Men ingen var fallen;
Med Calle'n och skallen
Var allsingen nöd
Fast näsan var röd.

Han började skratta den otäcka ungen,
Och mamma'n var tvungen
Att hemta slabaten
Och tvätta krabaten.

CALLES BORDSSKICK.

Och vid bordet vild och yster
Leker Calle krig och död,
Kastar kulor utaf bröd
Midt i synen på sin syster,
Så hon dimper ned af stolen,
Rifver sönder lilla kjolen.
"Bom! nu Ryssen stöp, pladask!"
Skriker tappre Calle Rask.

Mamma ser med sorgsna blickar
Hur sin tallrik pilten slickar:
"Inte får du göra så, din gris!
"Gå, Fredrika, hemta hit mitt ris!"

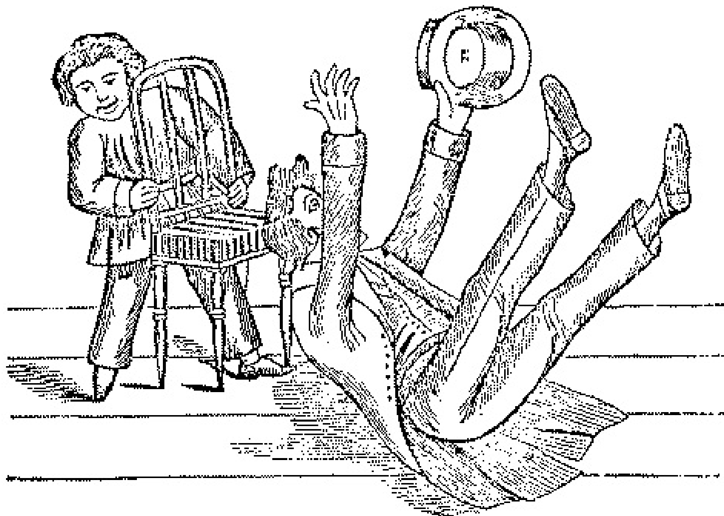

Calle är ej fin --
Ständigt full af hin,
Tar han mammans tallrik med,
Tömmer den med samma lilla sked.

CALLE KOMMER SIN GUDFAR PÅ FALL.

En dag hans gudfar helsar på,
I hvita handskar, halsduk blå,
Han var så fin från topp till tå
Och lång och rak som Goliath.
Vår Calle tänkte strax på spratt.
"Sitt ned, herr gudfar, var så god!"
Sad' sällen i sitt öfvermod.

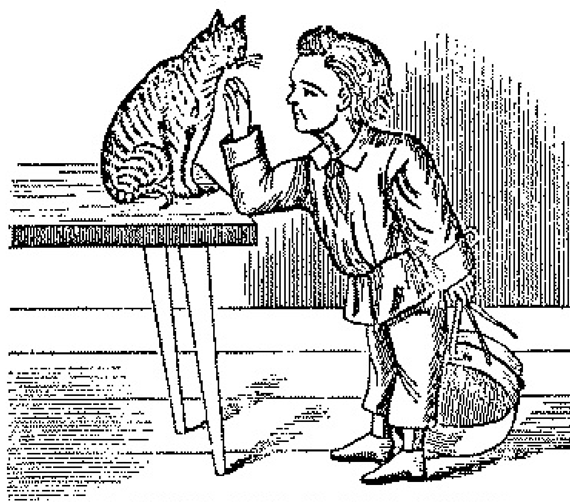

Och stolen lömskt han undan drar,
Så stackars gudfar far,
Så lång han var,
Med hatt och handskar öfverända
Och benen uti vädret vända...
Det var ett dumt och dåligt spratt!

CALLE BLIR NÄSVIS.

När som gudfar rest sig opp
Skakat dammet af sin kropp
Vred han in till mamma går,
Der han sitta får
På en stol, som stilla står.
Calle kommer efter, styggen!
Smyger sakta bakom ryggen,
Klifver upp på pallen,
Lyfter af peruken käckt...
Mamma skriker till förskräckt.
Gudfar tar sig flat om skallen,
Sitter der så rar och fin,
Som en äkta Mandarin,
"Solens herr broder och månens kusin!

CALLE, KATTEN OCH KASTRULLEN.

Midt i middagsstöket,
Calle går i köket
Med den stora Missekatt
Får en kopparpanna fatt
Som i spisen fanns

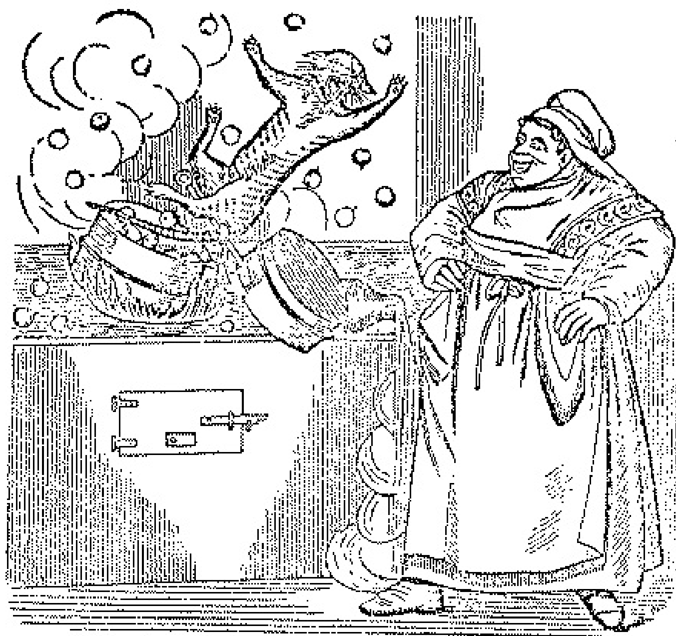
Binder den vid Misses svans,
Skrattar när han springer
Och kastrullen ringer.

Kräket börjar skena,
Efter störtar köksan Magdalena.

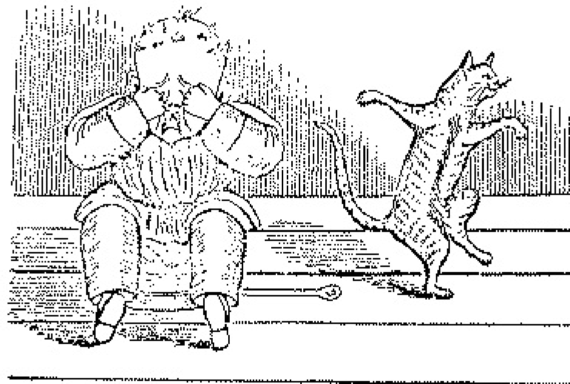
Men knuten den sitter
Och kattstackarn spritter
Och sprattlar med bena.
Men köksan Malena
Hon tar sin kastrull
Med hår och med hull
På elden den sätter
Att koka renetter.

När det börjar bli för hett.
Katten mister allt sitt vett.
Hoppar alldeles besatt,
Och renetterna de rara
Rundt omkring i vädret fara.
Gamla Lena brister ut i skratt.

Elden börjar flamma,
Calle kommer i detsamma;
Med ett väldigt hopp
Katten äntrar opp
På hans hufvudknopp.
Der han sitter nu och glor
Och med sina skarpa klor
Krattar upp hvarenda test!...
Sådan ilsken best!

Rakad, plockad, svullen,
Sitter Calle på kastrullen,
Med sitt månsken och sin sveda,
Kan sig sjelf ej röra; --
Tårar trilla på hans nos.
Katten springer nöjd sin kos.

CALLE FUSKAR I KRÄMARENS YRKE.

Calle älskar mycket bonbong,
Konfityrer ifrån Hongkong,
Råkar jemnt i vådor
Ty han tulla vill
Krämarns russinlådor
När det heldst bär till.

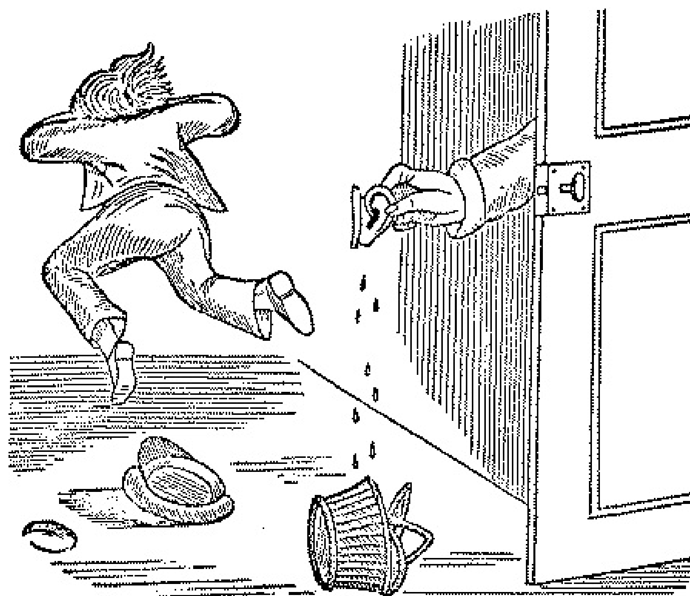

Låtsar tappa brödet,
Småsvär öfver ödet --
Lilla räfven!

Dyker ned med näfven,
För att låtsa ta’ det
Upp ur badet; --
Men medsamma packar
Han sin korg med russin -- styggen!
Tar sin mössa af och tackar
Bakom ryggen.

Men nu kastar krämarn "puffen",
"Jag skall ge dig, jag, på muffen!"
Calle flyr på ögonblicket,
Lemnar örat qvar i sticket.

Hvad är nu att göra?
Calle springer från sitt öra.
Krämarn ropar, men till slut
Lägger in det i en strut
Van att sälja i minut
Än på krita än kontant,
Aldrig dock på pant.
Ville hellre då bli utan
Än behålla den valutan.
Skrifver derföre adressen på det --
Hoppas Calle måtte få det.

CALLE KAN EJ STYRA SIN TUNGA.

Det var vinter med besked;
Calle dum och yster
Går till pumpen ned
Ville rimfrost smaka
Som på röret var.
Sätter upp en pepparkaka
Med sin lilla syster
Att han håller tungan qvar
Minst en timma eller par!

Vadet vinner han måhända....
Knappt minuter gått tillända
Förrn hans tunga stelnat har;
Som en fågel uti snaran
Calle fastnad stod.
Fåfängt drar och drar --
Nu han inser faran,
Och en tåreflod
Ned i karet rinner,
Dit den knappast hinner
Förr'n den frusit har!

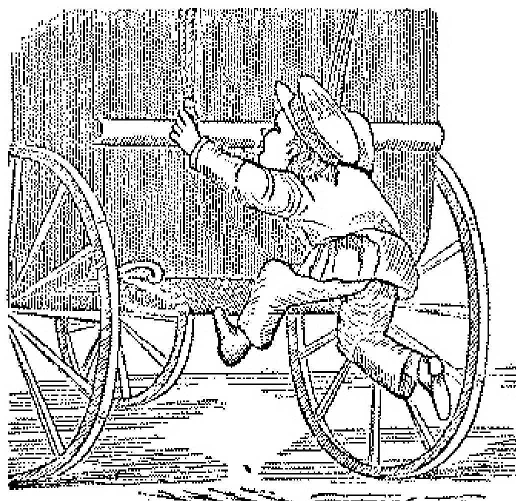
Hela natten
Kanske han fått stanna

Stel i kroppen
Om ej Lena med sin panna,
Full af kokhett vatten,
Kommit dit och tinat opp'en.

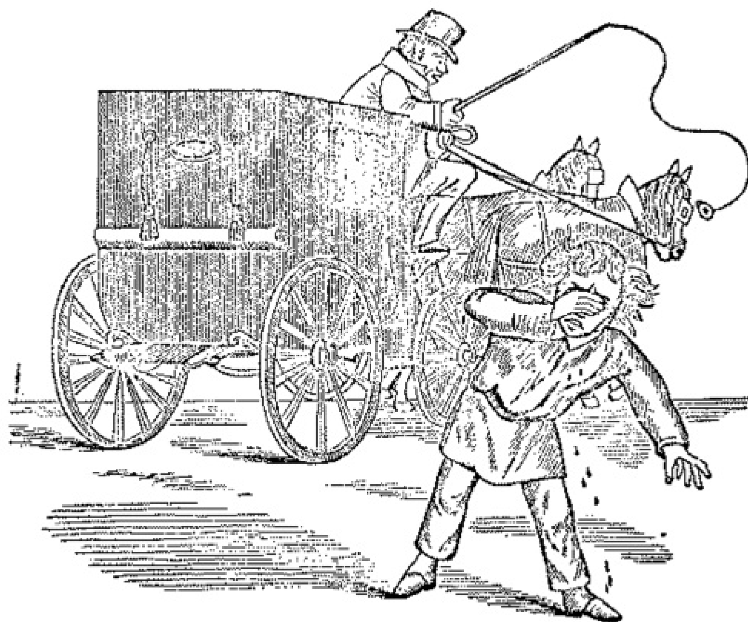
Lilla syster Euphrosina
Kan ej låta bli att grina
När han räcker ut sin tunga
Blodig och af frosten biten.
Aldrig mer kan Calle sjunga,
Aldrig tala riktigt bra;
Ty han stammar, stackars liten.
Taterata tata ta!

CALLE VILL ÅKA GRATIS.

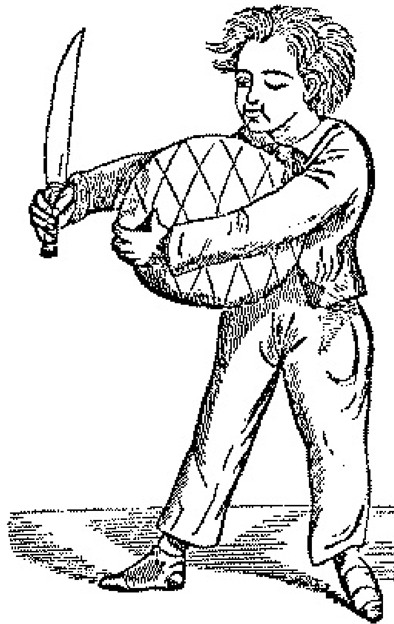
När en vagn på gatan går,

Calle ränner i dess spår,
Envis, som den grå,
Hänger han sig på,
Skrattande åt kuskens hot.
Men en afton fick han bot
För sin rese-sot.

Kusken bannar, lofvar stryk,
Men det hjelper ej ett fnyk.
Då blir karlen vred,
Trycker hatten ned
Med besked,
Slår bakom sig, --
Ingen vet hur detta kom sig --
Men han träffar inte stjerten,
Som han tror, --
Utan ögat hänger fast vid snärten
Hänger der och glor
Som en mört på kroken! --
Calle skriker, stackars token!

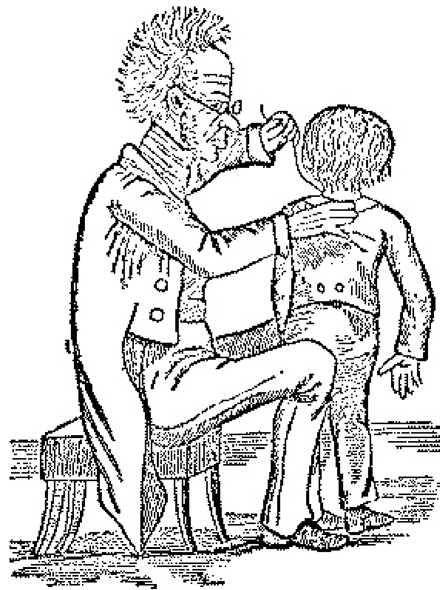
CALLES SISTA ÄFVENTYR.

Fast han örat mistat har
Bakom disken,
Fast hans öga sitter qvar
Än på pisken,
Calle lika dristig var;
Nu han knifven tar:

Sätter kakan
Under hakan, --
Knifven, den var brynt, --
Calle flisar oförsynt --
Rasp!... den i ett nu
Bröd och strupe skär itu!

Doktorn kom per telegram.
Tog sin sykorg fram --
Tog glasögon, trädde nålen.
Sydde så i hast
Huf'vet fast
Vid kroppen.
Men, fast tråden vaxad var
Och af godt patent,
Har det Calle händt --
(Liksom dig och mig) --
Att, när fort han lunkar,
Hostar eller snyter sig,
Hela huf'vet runkar.

Allting kunnat gå
Om ej Calle hittat på
Blåsa posthorn och trumpet
I sin bordsservett.
Nu han snöt sig med besked
Ville härma klarinett --
Snöt och snöt --
Så hunden tjöt
Och hela huf’vet ramla ned.

Detta var hans sista spratt.
Slägten gret båd’ dag och natt;
Alla, utom hund och katt,
Tyckte, det var synd om Calle.
Gudfar tog sig om sin skalle,
Bred och platt.
Reste vården på sin gudsons graf,
Skref ett vackert epitaf:

Under denne kalle
Marmorsten
Hvilar Odygdsmakarn Calle.
Sina trötta ben.